ANUL IV. No. 1
1 NOV. 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în r o m â n u l necinstit şi înstrăinat!"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU
Secretar de redacţie: ION I. ŞERBU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAŢIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

ANUL IV No. 1. 1 NOV. 1927.

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Chestiunea Moţilor la ordinea zilei.

Ziarele guvernamentale afişează stăruitor şi impresionant grija pentru îmbunătăţirea soartei Moţilor. Le-a coprins un acces de nestăpânită iubire faţă de cea mai oropsită populaţie a ţării. Pe toate coloanele afirmă că această chestiune stă palpitantă la ordinea zilei. Tocmai către sfârşitul anului 1927 s'a înţeles, că chestiunea Moţilor trebue să fie aşezată pe primul plan al solicitudinei guvernamentale, când bunul simţ obştesc şi nevoia urgentă impuneau de mult *nu* începuturi timide de îndreptare, ci măsuri radicale, cari din vreme ar fi pus pe Moţi în situaţia ce li se cuvine în ţara întregită.

In sfârşit s'au trezit guvernanţii noştri : au dat târcoale munţilor apuseni câte 3—4 miniştri, ascultând doleanţe şi semănând din belşug promisiuni oficiale pe la poalele munţilor dinspre judeţele Hunedoara, Alba, Turda şi Cluj. Mai rămânea latura Bihorului, pentru ca întreaga regiune să fi fost coprinsă de formidabila ofensivă a vorbăriei ministeriale.

S'au făgăduit şcoli de meserii, căi de comunicaţii, echipe volante sanitare, cooperative, reduceri de preţuri la lemnul de prelucrat şi la iarba de puşcă a minerilor. Toate aceste măsuri trebuiau de mult luate de o administraţie normală. Ele nu impresionează pe nimeni, pentru-că repară tardiv greşeli grosolane, desvăluind odată mai mult cât de vitregă şi inconştientă a fost administraţia românească de la 1919 până astăzi cu cel mai reprezentativ element al neamului românesc.

Voim să credem, că toate măsurile mai sus pomenite se vor executa punctual până la 1 Decembre 1927 cum a cerut imperios Primul-Ministru. Toate laolaltă, conştiincios aplicate, nu ating miezul chestiunii, nu taie răul din rădăcină. Doftorii ministeriali nu voesc să pună degetul pe rană, se învârtesc prin prejur şi cred că vre-o câteva oblojeli pot tămădui adevărata boală.

Moţul v'a spus mereu ce-l doare. De ce vă faceţi, Domnii mei, că nu ştiţi ? I-au furat din spate haina strămoşească : i-au furat pădurea Jidanii şi politicianii. Daţi-o înapoi. Asta cere el. Restul, ce voiţi să-i daţi, nu-i ţine de cald.

In toate plângerile lui purtate de la notarul din sat, şi de la jandarmul care l'a bătut până la Regele Ferdinand, care l'a ascultat cu părintească iubire, Moţul a cerut acelaşi lucru. Fostul prefect prin delegaţie al judeţului Cluj, inspectorul general administrativ Dl Hodor a cerut iarăşi restituirea pădurilor moţeşti, în raportul din 5 August 1927 adresat ministerului de Interne. Inainte de a reproduce din acest raport părţile, din care rezultă că Dl Hodor a avut curajul să pună degetul pe rană şi să ceară tămăduire radicală, amintesc cetitorilor noştri, că autorul raportului nu este un politician, care a urmărit să-şi câştige popularitatea Moţilor spunând adevărul ; el este un funcţionar administrativ de carieră, cunoscut încă de pe vremea Ungurilor, sub cari a fost prim-pretor la Sighet, ca un administrator conştiincios şi mai ales un bun Român, pentru care calităţi a fost ridicat în ţara întregită încă de la început la înalta demnitate ce ocupă actualmente.

Raportul său cuprinde două părţi de o valoare inegală pentru soluţionarea problemei. O parte conţine măsurile, de o eficacitate mai măruntă şi *nu* imediată, pe cari guvernul s'a grăbit să le adopte, trâmbiţând *urbi et orbi* că prin acestea a resolvit definitiv chestiunea Moţilor. A doua parte, covârşitoare prin importanţa ei, este tocmai aceea, pe care guvernul a trecut-o sub tacere, şi pe care noi o reproducem aici în întregime, pentru ca opinia publică să fie deplin lămurită : este partea unde semnatarul raportului desvălue, cu un curaj ce-i face onoare, toate greşelile comitetului agrar, cerând îndreptarea lor. Mai întâi de toate el constată, că de 5 ani s'au propus soluţii, de cari nu s'a ţinut seamă, adică dela 1922. Amintim, că în aceşti din urmă 5 ani, 4 ani au guvernat liberalii, aşa în cât pentru cine are simţul răspunderii şi conştiinţa curată, raportul fostului prefect Hodor înseamnă un aspru, dar meritat rechizitoriu. Il reproduc fără nici un comentar, ca să afle toată lumea cum a lucrat comitetul agrar sub prezidenţia aceluia, căruia bunul simţ românesc, prin glasul a milioane şi milioane de Români i-au spus, cât a trecut prin viaţă, ca puternic ministru liberal, Constantinescu-Porcu.

„Văzând situaţia precară a muntenilor, am ajuns la convingerea, că concluziile experţilor delegaţi, amintiţi mai sus, *au rămas fără nici un răsunet, precum n'au fost luate in considerare nici propunerile bine motivate ale D-lor Miniştri Tătărescu şi Cipăianu şi deoarece, acum după 5 ani de zile, cu durere trebue să constatăm, că aşezarea sătenilor munteni prin reforma agrară este imposibilă*, ne simţim obligaţi să Vă arătăm *cazurile concrete cari formează doleanţele Moţilor* din judeţul nostru şi cari se rezumă în următoarele :

„1. In masivul Banffy au *fost scutite de expropriere* în favorul Soc. de exploatare „Regatul Mare“ şi „Râul Alb“ terene de pădure veche, de brad molid exploatabile în extensiune aproximativ de *7000 jugăre*, dintre care porţiunea „Regatul Mare“ a fost în urmă transferată la „Râul Alb“ *(M. Tischler)* şi preotul Muntean din Beliş-Bălceşti, dupăce terenele au fost exploatate

ani dearândul, *în butul protestelor zădarnice ale locuitorilor şi autorităţilor administrative.*

„Tot aşa *s'au scutit* în favorul Contelui Banffy, mari terenuri de păduri şi păşuni, deşi aceste proprietăţi trebuiau expropriate integral, din motivul că, Contele Banffy şi-a rezervat cota legală în hotarul comunei Bonţida, unde îşi are domiciliul.

„2. In masivul Urmanczy — unde Societatea Călăţele a exploatat *24,000 jugăre* şi unde azi abea se mai găsesc 2000 jug. pădure de molid pe baza unui contract încheiat afirmativ între Societatea Călăţele conposesoratul din Vălcăul unguresc şi absenteistul Urmanczy — (care azi alarmează străinătatea contra „Valahilor barbari", cunoscut, că în 1918 a pus şi ars pe rug 46 moţi dela Beliş-Bălceşti), *s-au scutit şi aceste 2000 jugăre,* cari mai sunt singura pădure menită pentru comunele convergente.

„Azi se exploatează înainte, prin Societatea Călăţele şi cele 2000 jug., *care au fost scutite prin Com. Agrar şi dela reînpădurire,* deşi această societate este numai proprietara de superficie deci datoare a reinpăduri, conform Cod. Civ. Austriac considerată de drept conproprietară cu proprietarul solului nu — cu dl Gh. Banffy.

„3. *Au fost scutite de expropriere* în detrimentul comunei Mănăstireni 600 jugăre din păşune zisă „Cioanca" în favorul Soc. Călăţele, pe motivul, că are trebuinţă pentru industria forestieră practică de această Societate şi pe motivul că ar avea contract până la 1931.

„Este deci evident că prin această scutire comuna Mănăstireni şi alte comune se simt jicnite în interesele lor, deoarece aceste 600 jugăre au fost date până acum în arendă forţată la 4—5 comune, până când industria forestieră practicată de Societatea Călăţele este numai pasageră până la 1931, iar prin faptul, că Soc. Călăţele are tracţiune cu automobile şi funiculare fiind dovedit că nu are nevoie permanentă pentru păşune de vite.

„4. S'au scutit de expropriere peste 10.000 *jugăre pădure în favorul proprietarilor M. Tischler şi Albert Bürger.* [1])

„5. *Peste tot s'a comis marea greşală de a se destina la pădure o cotă inferioară cifrei legale şi a se da o cotă superioară cifrei legale la păşuni.* Păşunile au fost date la păduri, iar materialul acestor paduri a fost rezervat pt. propr. şi destinat — conf. legei din 1925 ca în 2 ani să fie desfrişat tot de către proprietari. *Prin acest mijloc pe de o parte comunele au fost lipsite de păduri, pe de altă parte, s'a provocat o defrişare aproape complectă a Munţilor Apuseni, cari, — dacă se aplică această lege — vor deveni în cel mai scurt timp stânci goale, un adevărat „Carst", cu urmări catastrofale pentru întreg ţinutul, cum s'a observat acest lucru în anii trecuţi, cu ocazia inundărilor râurilor Someşul, Crişul şi Arieşul cu imensele ravagii produse.*

„La apărarea Moţilor, reprezentaţi prin dl dr. Amos Francu, senator al judeţului nostru, s'a făcut toate eforturile pentru a menţine în limitele legilor lupta pentru drepturile ce s'au pus în perspectivă locuitorilor din aceşti munţi, — spiritul acestora însă a fost şi este şi azi cam agitat şi supus mai ales unei agitaţiuni clandestine, cum s'a văzut şi în procesul dela Consiliul de Războí al Corp. VI în legătură cu agitaţiile pentru calendar, neîncrederea arăfată cu ocazia alegerilor din anul curent şi mişcarea sediţioasă dela Răchiţele în anii trecuţi.

„Răspunsul părintesc al M. S. Regelui Ferdinand, dat la memoriul Moţilor în 1925, propunerile concrete făcute guvernului din 1924 de către, Dnii Miniştri Tătărescu şi Cipăianu şi telegrama Dlui I. C. Brătianu către Dl Ministru A. Lăpădatu în luna Iulie 1927 au avut darul, să umple de mari nădejdi inimele muntenilor şi să mai potolească discuţiunile aprinse pe această temă. Văzând mizeria ce bântuie în Munţii Apuseni şi comunele aşezate la poalele lor din judeţul nostru şi că li s'a redus posibilităţile de trai, fiind pe deasupra distruse şi căile de comunicaţie — de altfel atât de rare aici — ne simţim datori a cere o intervenţie *grabnică şi eficace* în chestiunea locuitorilor din munţi, în sensul telegramei Dlui Prim-ministru Brătianu.

„Să se procedeze de urgenţă la ajutorarea lor, cu atât mai vârtos, că muntenii sunt supuşi nedumeririlor şi uneori chiar agitaţiunilor clandestine, *dar mai ales din motivul, că locuitorii munţilor au conştiinţa nemutabilă, că pădurile şi păşunile au fost „ab antiquo" proprietatea Moţilor, iar ei sunt lăsaţi la întâmplarea sorţii şi supuşi la infometare".*

Raportul de mai sus arată precis patru cazuri, în care s'au acordat scutiri de expropriere în suprafaţă de zecimi de mii de jugăre şi scutiri dela obligaţia de reînpădurire ; ambele fapte reprezentând călcări flagrante ale legii reformei agrare.

Se pune întrebarea în favoarea cui s'au comis nelegiurile semnalate de Dl inspector general administrativ sub eufemismul greşeli — despuind pe Moţi de pădurile pe cari ei le consideră că le aparţin *ab antiquo,* din moşi-strămoşi, cum stabileşte şi raportul de mai sus ?

Spre a răspunde la această întrebare, vom deschide o pagină tristă şi murdară a politicianismului român la pragul României-mari, desvăluind nu numai arghirofilia oamenilor politici din vremea noastră, ci mai ales puterea ce exercită aurul jidovesc, cumpărând conştiinţe şi obţinând flagrante călcări de lege, cum s'au săvârşit în chestiunea Moţilor la comitetul agrar.

Este o regulă elementară în materie de probe, exprimată prin cuvintele *„is fecit, cui prodest".* In cazul de faţă înseamnă, că acela va fi înlesnit călcarea legii agrare, cui îi foloseşte această călcare. Aceia vor fi lucrat pe de desupt, vor fi alergat ca trepăduşi de ministere spre a obţine constituirea societăţilor exploatatoare, sau scutirile de expropriere, cari au cules sau mai culeg încă roade din exploatarea pădurilor moţeşti ; cu un cuvânt aceia, cari figurează ca membrii în consiliile de administraţie ale societăţilor forestiere, amestecaţi cu Jidanii.

Iată-i, onorat public, pe profitorii îmbogăţiţi din despoierea pădurilor, cari după cuvintele raportului, aparţin *ab antiquo* Moţilor şi numai Moţilor.

I-am luat din raportul firmelor Tribunalului Cluj.

La Societatea *Râul Alb,* care a fost scutită de expropriere în măsura denunţată de inspectorul general administrativ Dl Hodor în

[1]) Acest Jidan este astăzi senator liberal şi prieten al fostului ministru liberal Tancred Constantinescu.

raportul mai sus citat, figurează următoarele persoane:

Dr. Aurel Socol, deputat național-țărănist, avocat în Cluj.

Dr. Hugo Greiner, Iuliu Greiner, jidani exploatatori de lemn, Budapesta.

Bartolomeu Bodor, director de bancă Cluj.

Constantin A. Bârsan, deputat liberal, București.

Maurițiu Tischler, Jidan, Cluj.

Iosef Bruner, Jidan, Cluj.

Dr. Elemér Tischler, Jidan, Cluj. (Vezi reg. V. pag. 3).

Dreptul de a semna firma au Jidanii: Maurițiu Tischler, Dr. Elemér Tischler, Dr. Iosif Bruner.

Trecem la a doua societate forestieră „*Călățele*", care dupăce a exploatat 24.000 jugăre pădure, a fost scutită de expropriere pentru 2000 jugăre și a fost scutită și de obligația de reîmpădurire, după cum afirmă inspectorul general administrativ Dl Hodor în raportul mai sus citat.

Iată cine figurează în consiliile de administrație:

Dl Petru Groza, fost ministru averescan, Deva.

Gh. Nedelcu fost membru în comitetul agrar, București.

Herman Sertil, Jidan, Wiena.

Dr. Emil Hațieganu, deputat național-țărănist, profesor la Universitatea din Cluj, fost șef de resort în Consiliul Dirigent.

Dr. Vasile Papp.

Herman Sensieb, Jidan.

Kelemen Bernat, Jidan.

Weisz Josef, Jidan.

Zoltan Fernyes, Jidan.

Otto Groedel, Jidan.

(Vezi raportul de firme II. 163 XI 212)

In ce privește societat. „Regatul-Mare" aflăm din regist. de firme XI pag. 146, 1234/2 15/III/1927, că se găsește în lichidare după cum rezultă și din raportul mai sus citat; și mai aflăm că funcționează ca lichidator *dl Gh. Leon*, deputat liberal și profesor la Universitatea din Cluj, împreună cu Jidanul *Ernest Peltz*.

Inchid pagina tristă și murdară a politicianismului din România mare, ilustrată în această afacere prin doi profesori dela Universitatea din Cluj, printr'un fost ministru averescan, prin mai mulți deputați din diferite partide, cu toții învălmășiți într'o puzderie de Jidani, constituiți în societăți de despuiere a Moților de pădurile ce le-au aparținut din moși-strămoși.

In ce privește soluțiunile miniștrilor, cari au dat târcoale munților apuseni în toamna anului 1927, o atitudine s'a fixat și o judecată populară s'a rostit: se acordă tot felul de mărunțișuri *dar nu se vor revizui abuzurilor aplicării reformei agrare*. A spus'o deschis la Huedin subsecretarul de stat dela Domenii, invocând *autoritatea lucrului judecat*.

Pentru celelalte promisiuni cari se vor înfăptui, reprezentanții Moților au spus și ei un cuvânt, ce nu trebue uitat: *pe noi nu ne îmbată cu apă rece*.

Ați auzit cum vă judecă Moții, domnilor debitanți de apă rece!

I. C. Cătuneanu.

Când va obține România împrumuturi externe?

Presa jidănească sub titlul: „*De ce nu obține România împrumuturi externe?*" publică următoarea telegramă din Buda-Pesta, cu data de 14 Octomvrie 1927:

„Deputatul englez sir Gover a declarat că voiajul lui în Europa „centrală este strict personal, fără „nici o misiune oficială.

„Intr'o convorbire avută în tren „cu d. M. Popovici, fost ministru „român, sir Gover a declarat că „până ce România nu va da dovezi „practice și politice, că drepturile „minorităților etnice rămân neatinse cu greu statul român ar putea „obține un împrumut extern".

Evident că e vorba de minoritatea jidănească, care prin presa ei mondială informează zilnic străinătatea cu tot felul de știri false, înfățișându-ne ca un popor sălbatec, care asuprește și chinuiește blânda și pașnica populație jidănească.

Bancherii jidani cer dela guvernele noastre „*dovezi practice și politice*" că drepturile jidanilor vor rămâne neatinse.

Și ce n'au făcut și nu fac „marii noștri bărbați politici" ca să fie pe placul jidănimei?

Ne amintim de primirea regească făcută de guvernul liberal jidanului Nuhăm Sokoloff, când acesta, acum doi ani, a vizitat Chișinăul.

Nu am uitat nici circulările d-lui Ioan Petrovici, fostul Ministru al Instrucțiunii din guvernul generalului Averescu, cu privire la dispensarea elevilor mozaici de a frequenta școlile Sâmbăta.

Și nu e vorba numai de școlile primare, ci și de cele secundare. Si când sunt sărbători mari jidănești, atunci dispensa ajunge la Universitate și chiar mai departe.

Citez un exemplu:

Absolvenții facultăților de medicină, cari fac stagiul militar de un an, sunt obligați ca timp de o lună, dela 15 Sept. până la 15 Octomvrie, să urmeze școala specială de aplicație sanitară din București.

La 28 Septemvrie anul acesta fiind sărbătoarea „*Roș Hașună*" și la 6 Octomvrie „*Iom Kipur*", toți elevii mozaici au fost lăsați liberi pentru zilele 26, 27 și 28 Septemvrie și 5 și 6 Octomvrie. Astfel din cei 129 elevi ai școalei speciale de aplicație sanitară, 81 jidani, doctori, medici, locotenenți stagiari, au fost liberi trei zile în Septemvrie și două zile în Octomvrie, când fiecare a plecat acasă. Și iată că în ziua postului celui mare, de „*Iom Kipur*", acest 81 oameni de știință, doctori în medicină, părăsesc școala spre a se închina în Sinagogă și a cânta „*Kolnidri*" prin care se roagă lui Iehova, ca să-i ierte și deslege de toate jurămintele false ce le vor face în cursul anului față de creștini.

Când e vorba de jidani, guvernele nu au curajul să înfăptuiască legile recunoscute necesare bunului mers al învățământului.

Se știe că în 1922/23, din cauza marelui număr de studenți jidani, care invadaseră Universitățile noastre, precum și din cauză că jidănimea refuza să dea cadavre jidănești pentru disecție, studiul anatomiei devenise aproape imposibil pentru studenții creștini și din această cauză la toate Universitățile s'au produs o serie de neorânduelі.

După numeroase memorii ale studențimei creștine, abia în primăvara anului 1925, din inițiativa parlamentară, s'a prezentat Senatului proiectul de lege prin care se ridică dreptul comunităților jidănești de a refuza predarea cadavrelor nereclamate de rude.

Aceasta lege, deşi votată de Senat în şedinţa dela 1 Aprilie 1925, totuşi n'a fost adusă la Cameră decât abia la 1 Martie 1926, adică tocmai în ajunul retragerei liberalilor dela putere.

Dar nici guvernul generalului Averescu n'a fost mai curagios. In şedinţa dela 22 Noemvr. 1926, precum şi în alte şedinţe din primavara anului 1927, am interpelat guvernul în această chestiune, cerând ca de urgenţă să se pună la ordinea zilei, spre a se vota şi de Cameră, legea votată de Senat. Totuşi, onoratul guvern a păstrat totdeauna cea mai semnificativă tăcere, aşa în cât şi astăzi legea cadavrelor se află în arhiva Cancelariei Adunării Deputaţilor, fără a fi votată de Cameră.

Guvernele tolerează ca în bugetele judeţelor şi Comunelor să se acorde mari subvenţiuni diferitelor Societăţi jidăneşti, ca *„Macaby"*, *„Ort"*, *„Eko"*, etc.

Ştim că societatea jidănească *„Macaby"* are însărcinarea de a pregăti pe viitorii ostaşi ai lui Israel.

Societatea jidănească *„Ort"*, cu caracter internaţional, are sediul principal la Berlin şi are ca prim scop împroprietărirea jidanilor şi apoi a da ajutor muncitorilor jidani.

Societatea jidănească *„Eko"* e finanţată de o mare bancă din Palestina şi cumpără de veci toate cotele de pământ dela proprietarii creştini şi toate pământurile ţăranilor moldoveni din Basarabia, împroprietărind cu ele pe jidani.

Din cauza toleranţei vinovate a tuturor guvernelor, jidanii au ajuns stăpâni pe toate izvoarele de bogăţie ale ţării. E destul să citez câte-va exeple:

Aproape 95% din exploatatorii de păduri sunt jidani.

Aproape tot comerţul şi industria lemnului sunt în mânile jidanilor.

In calitate de intermediari paraziţi au acaparat toate produsele agriculturei.

Marea majoritate a fabricanţilor, a angrosiştilor şi a debitanţelor de băuturi alcoolice din Moldova, Bucovina şi Basarabia sunt jidanii, cari şi-au prefăcut porecla în renume de *„Adevăraţii otrăvitori publici"*.

Jidanii, care deşi constituiesc o minoritate în ţara noastră, totuşi din cauza stării lor economice, din cele mai prospere, au ajuns ca în multe şcoli să constituie majoritatea în clasele superioare, până unde nu pot pătrunde cei mai mulţi elevi creştini, cari sunt neviaşi ca vai de ei.

Citez clasa VII reală dela *Liceul* aşa zis *„Naţional"* din Iaşi, unde în anul acesta sunt înscrişi 20 jidani (Avram Ichil, Avram Riven, Bărbuţă Rubin, Blum Z. Jean, Fabiş S. Moise, Goldner H. Aron, Goldştein Paul, Grünberg L. Misilim, Grimberg Vigder, Herşcovici I. David, Iancu H. David, Leon G., Meyer B. Lazăr, Raff Pincu, Rosental Şulim, Schneier Eugen, Sigal M. Louis, Şimel M. Max, Wasserman Lazăr şi Weiss Filip) şi 5 creştini (Fumu Neculai, Gheorghin Neculai, Lehrer Sam. Gh., Victorian Victor şi Manolin Gh. Gheorghe).

Numai aşa se explică de ce majoritatea bacalaureaţilor sunt jidani şi de ce de ex. în Şcoala Specială de aplicaţie Sanitară anul acesta sunt 81, adică 63%, doctori în medicină, locotenenţi stagiari jidani şi numai 48 sau 37% creştini; de ce numărul ofiţerilor jidani de rezervă din arma artilerie s'a ridicat până la aproape 67%; de ce numărul medicilor, farmaciştilor şi avocaţilor jidani creşte în mod vertiginos; etc. etc.

Ce a folosit ţării atitudinea atât de servilă a „Marilor noştri bărbaţi politici" faţă de jidănimea de aice şi de aiurea?

Orice măsură luată de guvern, ca să li satisfacă unele cereri, era pentru jidani o încurajare, ca a doua zi să facă alte pretenţiuni mai îndrăzneţe.

Dar ce a făcut Ungaria, unde până la război jidănimea trăia ca în sînul lui Abraham, unde jidanii aveau toate drepturile şi a căreia capitală, Buda-Pesta, ajunsese o adevărată *„Juda-Pesth"* şi unde, în timpul războiului ca şi coreligionarii lor de pretutindeni, jidanii au fost laşii, trădătorii, spionii, speculatorii creştinilor, ruinând Statul maghiar şi întronând bolsevismul lui Bela Kuhn.

Se ştie că după război ungurii s'au *„deşteptat"*, introducând legea numită *„Numerus clausus"*, în baza căreia nu se primesc în Şcolile Statului decât un număr limitat de jidani.

S'a protestat la „Liga Naţiunilor" şi rezultatul a fost nu numai că nu s'a suprimat legea „Numerus Clausus" în şcoli, dar acuma e vorba că aceasta lege să se extindă şi la diferitele categorii de profesiuni.

Această atitudine a Statului maghiar n'a fost o piedică ca să nu se realizeze împrumutul extern de care a avut nevoie Ungaria. Ba lucru curios, noi vedem că jidănimea din celelalte ţări are o atitudine din cele mai binevoitoare faţă de Ungaria.

Aşa dar iată reţeta!

Vom respecta conform tratatelor drepturile minorităţilor, dar nu vom merge la absurd, ca să ajungem în situaţia ridicolă şi criminală, ca minoritatea jidănească, având mai multe drepturi, să înăduşe majoritatea autohtonă, românească.

Se impune, ca, imitând exemplul Ungariei şi al altor ţări, să întroducem „Numerus Clausus" în şcoli şi în toate ramurile profesionale ca avocaţi, medici, farmacişti, ingineri, etc., etc. Si atunci străinătatea va fi mai bine informată despre ţara noastră şi atunci *România va obţine împrumuturi externe.*

Iaşi 16 Octomvrie 1927.

Corneliu Şumuleanu
Profesor la Universitatea din Iaşi
fost deputat al L.A.N.C.

Comitetul de redacţie al revistei mulţumeşte cu deosebită căldură Dlui Preşedinte al Regionalei Focşani *General Dr. Macridescu* şi harnicului său secretar Dlui *Comandor Manolescu* pentru începutul de activitate dovedită prin abonamentele făcute la „Infrăţirea românească în sumă de *4450* lei şi recomandă tuturor organizaţiilor L. A. N. C. să se însufleţească din pilda de la Focşani.

„Dacă voim să fim stăpâni în această ţară, trebue ca industria şi comerţul să fie în mâni româneşti."

Dr. C. Angelescu, Ministru al Instruştiunii Publice.
(vezi „Viitorul" din 5 Octombrie 1927).

Despre noul Președinte al L.A.N.C.

Veste nouă și îndemn celor ce-au jurat împreună cu mine.

Incepând din luna Martie a anului 1923, adică dela intemeierea Ligii Apărărei Naționale Creștine și până astăzi, zeci de mii de Români, în adunări numeroase ținute prin orașe și sate, în diferite regiuni ale țării, au depus jurământul de credință în fața steagurilor L. A. N. C., îndemnati de cuvântul meu. De fiecare dată, în fața mulțimilor, am depus și eu jurământul, *de care mă voi ținea cu hotărîre neclintită până la sfârșitul vieții mele pământești!* Suntem deci legați împreună prin acest jurământ solemn, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Deaceia în împrejurări deosebite — ca de pildă împrejurarea deacuma — mă simtesc dator să dau vești și îndemn camarazilor, cari au jurat împreună cu mine.

Mai întâiu însă câteva cuvinte pentru aceia cari, necunoscând organizația L. A. N. C., se vor fi mirând, că se cere membrilor ei jurământ. Unii — vecinic neîncrezători — vor fi crezând chiar, că noi întrebuințăm mijloace demagogice, ca partidele, și că între altele vom fi întrebuințând și jurământul ca armă demagogică. Răspunsul e ușor: Dacă am fi avut înclinări pentru demagogie ne înscriam în partide, sunt doar atâtea și de toată mâna. Iar în ce privește jurământul ca mijloc demagogic, adică mijloc de-a înșela poporul, aș fi cel dintâiu să consider aceasta drept cea mai mizerabilă crimă! N'ar fi numai o bătaie de joc de popor, ci înainte de orice ar fi o batjocorire a sfintei legi a lui Hristos, o înfruntare ticăloasă a lui Dumnezeu însuși! Așadar la o parte cu asemene bănuieli sincere sau clevetiri interesate!

La noi în organizația L. A. N. C., *jurământul este un puternic sprijin moral.* Intocmai precum jurământul solemn în fața drapelului militar este un sprijin moral extraordinar pentru oricare ostaș adevărat. Mai ales în timp de războiu. Și noi organizația L. A. N. C., deși suntem o organizație politică — politică în înțelesul înalt al cuvântului — totuși suntem moralmente asămănători unei oștiri naționale, *suntem cu adevărat oaste de salvare națională! Oaste în plin și necontenit războiu, pe care îl vom duce, cu orice jertfe. până la deplina isbândă a nației!*

Iata dece avem drept la sprijinul moral al jurământului solemn.

Și acuma vestea cea nouă acelora, cari din îndemnul meu au jurat împreună cu mine.

Vestea cea nouă, iubiți camarazi de luptă, este că avem un nou Președinte al L. A. N. C., un nou Comandant!

In orice războiu, care durează timp mai îndelungat, se întâmplă de multe ori să trebuiască a se schimba comandanții. Depe fazele războiului, depe trebuințele luptei, dar mereu numai în vederea țelului biruinței. Nu mai departe decât în cursul războiului trecut, decâteori n'au trebuit să fie schimbați comandanții de armate pentru a se putea ajunge la biruință. In toate țările aliate și chiar și la noi în România! Unul trebuie schimbat, dovedindu-se că, deși era strălucit în posedarea teoriilor și a tuturor regulamentelor, este cu totul nepriceput și neîndemânatec în practică. Altul se îmbolnăvește, dacă nu cu trupul, apoi sufletește. Altul — și aceasta ar fi tot o boală — ar putea avea chiar idei tactice cu totul greșite. De pildă, când s'ar vedea limpede de toată lumea, că trebuie în mod febril pregătită ofensiva contra dușmanului — ca să nu-i dăm timp să se întăriască și mai mult — el, comandantul, ar preconiza cu o îndărătnicie „cu totul suspectă“, că trebuie să stăm pe loc, că putem să ne risipim unitățile, că putem chiar să ne jucăm de-a cearta, căci biruința va veni prin însăși acțiunea presupusă greșită a inamicului. Oastea al cărei asemene Comandant nu s'ar schimba, ar ajunge grăbit și sigur la dezastru.

In cazul nostru al L. A. N. C. — ca să nu mergem cu pildele mai departe — nenorocirea, înfrângerea, dezastrul n'ar fi al persoanelor noastre și al Ligii, ci ar fi dezastrul neamului nostru românesc! Suntem purceși la luptă dârză pentru a apăra viața însăși a nației noastre. Deaceia nu ne-am putut permite să ne jucăm de-a ranchiunul personal, de-a lingușirea, de-a intriga, de-a cearta pentru interese personale și de-a altele multe, multe, de cari am dori — în interesul superior al cauzei — să nu fim siliți să mai amintim vre-odată!

Deaceia *cei mai de frunte luptători ai L. A. N. C. din toată țara* s'au adunat la Focșani, și după două zile de sfat și chibzuire — cumpănind și puterea mereu crescândă a dușmanului, și starea de slăbiciune în care a fost adusă L. A. N. C. — *au ales un nou Președinte, un nou Comandant,* în persoana unui destoinic luptător: d. *I. C. Cătuneanu,* profesor dela Universitatea din Cluj!

Aceasta este vestea cea nouă. *Dar ea nu este numai nouă, ci este și bună!* Bună, căci noul Președinte — toți cei ce-l cunosc o știu — nu este numai un vechiu, consequent și aprig luptător, ci mai are multe și bune calități. Il rog să nu se supere, dacă îi voi enumăra câteva. O fac cu convingere și perfectă bunăcredință în interesul lămuririi tuturor luptătorilor L. A. N. C.:

Noul nostru Președinte este desinteresat. Ințelege că persoana sa, numele său, familia sa, interesele sale personale si familiare trebuie să fie subordonate marilor interese ale nației. Deaceia organizația L. A. N. C. o consideră drept singura organizare de apărare a ființei neamului, organizare pe care este chemat a o întări și conduce la luptă, nu a o considera drept moșie a sa, cu drept de moștenire a familiei! Dovadă: N'a primit să fie ales „Președinte pe viață“, și nici nu se gândește să lase presidenția moștenire în familia sa, ca o moșie personală oarecare!

Noul Președinte al L. A. N. C. are și foarte interesante calități fizice și psihice.

Auzul său e foarte interesant: Aude foarte bine — chiar șoptit — *orice sfat bun* în interesul bunului mers al L. A. N. C., în interesul bunei înțelegeri, a unirii cordiale a luptătorilor întreolaltă, *dar este surd la orice vorbă de intrigă* și de defăimare mincinoasă, menită să producă neînțelegeri si desbinări. Buruienele otrăvite ale intrigii și ale minciunii se vor usca dela sine! Și fiindcă vorbim de minciună. Noul Președinte este incapabil să spună minciuni nici la adresa adversarilor, necum să mintă calom-

niindu-şi prietenii şi luptătorii !...

Văzul îi e la fel de interesant: Vede bine şi departe, dar numai duşmanul, şi lupta şi jertfa oricât de mică a oricărui luptător al L. A. N. C.; *gestul de linguşire personală*, oricât de aproape s'ar produce, *nu-l vede deloc!* E o particularitate a văzului său, foarte prielnică Ligii.

Inima sa este destul de mare. Există însă un sentiment, care cu nici un preţ nu-şi poate găsi loc în ea: Sentimentul josnic al invidiei! De va observa, că unui luptător oricât de tânăr — prin pricepere în ale luptei, prin vitejie şi spirit de jertfă — îi creşte numele, Preşedintele L. A. N. C. *cel nou* nu se va preocupa că ar putea să-i întreacă gloria, să-i umbrească numele şi eventual să-i iee locul, ci plin de bucurie îl va ridica el însuşi în slavă şi va repeta cuvintele eroului legendar Hector: Faceţi, o zei, ca acesta să fie mai mult decât sunt eu! Aşa adică va face cu luptătorul, nu cu fiul său!...

Inteligenţa noului Preşedinte este prea luminată, aşacă uşor va putea pricepe marele adevăr creştin, că nu este om care să nu greşiască. Luptătorii L. A. N. C., fiind şi ei oameni, se va putea întâmpla să greşiască câte unul. Atunci *noul* Preşedinte, nefiind cuprins de duhul Satanei, va proceda creştineşte, cu eventualii greşiţi. Îi va întreba, îi va cerceta, îi va sfătui. De vor continua a greşi îi va admonesta în faţa soborului, prevăzut de Regulamentul L. A. N. C. pe care a jurat să-l respecte, prin jurământul depus pe steag. Şi dacă şi după aceasta ar greşi vreunul, abia atunci — fiind osândit de sobor — îl va considera ca pe „un fariseu şi vameş".

Preşedintele actual al L. A. N. C. este de-un caracter tare: Mai curând se frânge, decât să se îndoaie! Nu se va lăsa îndoit de interesele sale personale, nici de alte slăbiciuni. Dacă de pildă va fi ales vreodată mandatar al naţiunii, nu va cruţa guvernul sau partidul dela putere pentru nelegiuirile şi schingiuirile făcute în alegeri, nu-şi va certa camarazii parlamentari pentru protestele lor, desavuându-i în faţa Camerei. Nu va oferi Crezul L. A. N. C. vreunui partid amestecat cu un Wurmbrand oarecare sau cu alţi Jidani, nici nu va propune conlucrarea Ligii cu un partid amestecat cu Jidani. Nu va face plecăciuni vreunui partid, care ar urma să vie la putere. Nu va alerga la guvern şi pe la deputaţii tuturor partidelor adverse pentru a cerşi voturi contra camarazilor săi de luptă. Nimic din toate acestea nu va face noul nostru Preşedinte, chiar de-ar avea oricât de mari interese personale cu Ministerul de Instrucţie, chiar de-ar fi vorba de trei catedre, nu de două!.... In sfârşit.

Sufletul *noului* Preşedinte al L. A. N. C. e sărac în daruri, căci are unul singur: *Isbânda L. A. N. C., nu a sa personală!* Iar dacă isbânda va fi sortită de Dumnezeu să întârzie şi într'un moment dat Preşedintele va observa, că faza luptei cere, pentru isbândă, o conducere mai aprigă, o mână mai tare ca a sa, atunci nu va aştepta să fie considerat „decăzut", ci va fi cel dintâiu să propuie noua conducere! Sufletul său e destul de desinteresat, ca să-şi amintească sfatul lui Daniil Sihastrul:

„Dacă mâna-ţi slabă sceptrul ţi-o apasă,
„Altuia mai vrednic locul tău îl lasă!....

Depe cât se vede noul Preşedinte al L. A. N. C., dacă n'ar avea decât aceste însusiri, şi încă ar fi prea de-ajuns să asigure întrămarea şi bunul mers al oastei noastre sfinte.

Deci vestea cea nouă e bună!

Şi acum îndemnul:

Sunt 11 ani de-atunci. Era în toamna anului 1916, în toiul primei bătălii dela Oituz. Duşmanul ne stropşia cu numărul şi ne sdrobia cu superioritatea cumplită a armamentului său. De resultatul bătăliei depindea în mare parte soarta răsboiului nostru, şi de el soarta şi viitorul neamului nostru însuşi. Pierderile noastre imense făcuseră să încolţiască îndoiala inimile luptătorilor. Indoiala care în orice luptă este premergătoare înfrângerii, a desastrului. Atunci deodată se respândi vestea că în capul armatei avem un Comandant, ale cărui însuşiri de ostaş erau cunoscute. Ca prin farmec toţi ostaşii s'au înviorat, dela Comandanţii de Regimente, până la cea din urmă ordonanţă. Colţul îndoielii a dispărut din inimi, voinţa de-a învinge cu orice preţ a revenit de-odată cu convingerea că jertfele nu vor fi de prisos, sufletele s'au încordat şi biruinţa s'a câştigat!

Imprejurările răsboiului sfânt al L. A. N. C., în ultimul an au fost de aşa fel, încât în multe inimi de luptători a încolţit îndoiala.

Iubiţi camarazi de luptă, luptători ai L. A. N. C., smulgeţi din inima voastră colţul îndoielii, aruncaţi-l, şi învioraţi-vă sufletele: Avem un nou Preşedinte, un nou Comandant!

Dela un capăt la altul al ţării, îngrijorat ne priveşte neamul nostru întreg. Incordaţi-vă puterile sufletului. Uniţi ca un singur om, purcedeţi grăbit la munca de refacere, de reorganizare, de trezire a încrederii în steaua cea bună a neamului nostru! *Nu ne-au înfrânt valurile barbare ale atâtor mii de ani, nu ne va înfrânge nici barbaria anticreştină a valului jidovesc! Nu, nu! De vom avea credinţă în inimi şi hotărâre în suflete, nici revărsarea porţilor iadului nu ne va clinti din loc!*

Auziţi! Două buciume deodată ne cheamă la luptă: Unul al trecutului, sună din milioanele de morminte ale luptătorilor, căzuţi pentru apărarea acestui sfânt pământ, începând din negura vremilor îndepărtate şi până astăzi; cellalt e buciumul vremilor viitoare; el ni vesteşte slăvirea urmaşilor din veac în veac!

Deci *sus inimile spre Hristos* şi *ochii ţintă spre duşman!*

Şi biruinţa va fi a neamului nostru!

卐 *Ion Zelea-Codreanu.*

Huşi, Hramul Sfintei Cuvioase Paraschiva, 14 Octombre 1927.

Ziarul „Cuvântul Moldovenesc" din Chişinău No. 42 din 23 Oct. este dedicat aniversării de zece ani, dela ţinerea Congresului Ostăşesc — 21 Oct. 1917 — în care s'a decretat autonomia Basarabiei.

Reproducem cuvintele părintelui Murafa — mort — rostite la acel Congres memorabil:

„Stai, puhoiule de străini! Nistrul îii hotar între tine şi noi! Iar voi, cei veniţi de acum, rămâneţi, dar fiţi mai cuviincioşi şi nu ne scoateţi din sărite! Lăsaţi-ne să ne facem viaţa după nevoile noastre şi nu vă băgaţi ca păduchii în fruntea omului.

La luptă fraţi moldoveni, căci altfel ne mănâncă streinii".

In pragul anului al patrulea.

„Infăţirea Românească“ intră în al patrulea an al existenţei sale. Infruntând toate vicisitudinile începutului, infrângând arbitrarul unui regim duşmănos, revista noastră şi-a continuat drumul luminos şi drept fără poticnire, cu pas sigur. Aruncând o privire în cimitirul ziarelor româneşti ce s'au stins, o întrebare se pare justificată: Care este taina acestei existenţe lipsite de subvenţii şi alte injecţii electrizante de acelaş fel?

„Infrăţirea Românească“ a fost insufleţită de un crez. Credinţa noastră *este naţionalismul.*

Poporul românesc după o sfâşiere aproape bimilenară şi-a refăcut unitatea naţională. Lunga, nemiloasa despărţire nu a rămas, nu a putut rămâne fără urme adânci, tot atâtea plăgi sângerânde pe trupul nostru de neam. O înţeleaptă şi dârză politică de neclintită dreptate naţională trebuia să vindece rănile trecutului; o îndrumare părintească, înţeleaptă, pusă în practică sistematic, zi de zi, trebuia să ne considere poziţiile câştigate; o prevedere neşovăitoare şi clară trebuia să ne călăuzească activitatea, care să ne pună la adăpost de orice primejdii viitoare.

Naţionalismul singur putea să ne dea consolidarea şi refacerea naţională.

Guvernele ce s'au succedat dela 1919 ne-au dat însă *numai politică electorală.*

De dragul voturilor s'a încheiat pacturi electorale cu oricine şi cu sacrificiul oricăror interese generale.

Ţara ne-a fost invadată de străini indesirabili, cari transformă caracterul etnic al unor provincii întregi.

Reforma agrară a dovedit un nesecat izvor de înbogăţire ilicită pentru toţi slujbaşi incorecţi şi pentru toţi partizanii politici.

Funcţionarii publici degradaţi la agenţi electorali în schimbul serviciilor prestate în dispreţul legilor sunt liberi a-şi bate joc de cetăţean, de averea şi interesele statului.

Armata noastră scumpă, glorioasă *singurul scut al existenţei noastre naţionale şi de stat* în izolarea orientului duşmănos, e fără echipament, fără hrană şi fără armament.

Coruptiunea otrăveşte până în măduva oaselor organizaţiunea noastră de stat.

Asupra tuturor categoriilor de producători români nemulţumiţi, exasperaţi, pauperizaţi tronează ghiftuiţi şi sfidători, increzându-se în răbdarea fără margini a poporului românesc, o mână de politiciani înconjuraţi de pleava samsarilor.

Iată în câteva fraze rezultatele funeste ale politicei electorale de până acum.

Toate aceste rele sunt efectul logic şi fatal, firesc şi inevitabil a-l *regimului ce ne-a încălecat, regim fără rădăcini în sufletul poporului românesc şi fără nici o legătură organică cu acest pământ strămoşesc.*

Medicina modernă, ce merită caracterizarea de ştiinţă, nu se mulţumeşte cu combaterea simptomelor, ci caută să extermine germenii boalei, vrea *să elimine cauza.*

Cine vrea să consolideze ţara, cine vrea să dea vigoare şi sănătate organizaţiei noastre de stat, făcând'o să reziste pentru veacuri fără clintire furtunilor viitoare, nu se poate mărgini la biciuirea relelor ce ne desvlăguesc, ci *trebuie să combată cauza, să extermine rădăcina răului.*

Să dărâmăm sistemul, acest regim antinaţional, hrăpăreţ, spoliator şi compromiţător al intereselor noastre naţionale. Regimul Fanarului să dea loc unui regim naţional creator al binelui obstesc şi al consolidării unităţii noastre naţionale.

Insufleţiţi de credinţa sfântă a naţionalismului am luptat fără reticenţe pentru exterminarea relelor de care suferă ţara. Convinşi că aceste rele sunt efectul unui regim păcătos, *vom lupta cu toată energia pentru dărâmarea regimului, ca să extirpăm răul din rădăcină!*

Dr. Valeriu Pop
fost deputat al L. A. N. C.

Savonarola.

... La noi sunt codri verzi de brad şi fluturi de mătase... Nu este ţară în lume care să poarte la sânul său de salbă atâtea podoabe, care să se scalde în străluciri de perle scumpe, care să se desmerde în o aşa de majestoasă auroră a dimineţii, ca ţara noastră. Avem mare cu valuri de nemărginire, avem fluvii de un fermecător pitoresc, avem munţi falnici cu păduri străjere în vremuri de bejenie, avem fier, aur şi argint...

Şi totuşi ţara nu este nici piatră, nici lemn, nici apă, nici foc. Nici măcar istoria, cu firul tors din clipite fugare, ori cât ar fi de încununată cu biruinţi în războaie năpraznice, nu constitue gloria patriei. Ori cât ar fi fost Imperiul Roman de glorios prin istorie, când la Răsărit şi Nord se arată gloatele pline de focul vieţii tinereşti, ale „barbarilor“, se năruie îmbătrânita călidre a desmăţului moral, ridicată pe desfrâu până la orgie.

Gloria patriei româneşti este făurită din piepturile de oţel ale Românaşilor, buni de front şi tranşee, buni prin foc şi prin apă, buni şi de rugă şi de fugă. Tineretul viguros al ţării este bucuria zilelor de azi şi nădejdea zilelor demâine.

Oricât de grele ar fi durerile prezentului, cu imundul potop de imoralitate ce năpăstueşte viaţa publica la noi, de sub povara troenitei zăpezi işi scot căpuşoarele sfioşi ghiocei de primăvăratecă drăgălăşenie. Sunt florile, sunt vlăstarele tinere ale neamului, şi povestesc de viaţă, viaţă românească. Dacă pentru onoarea unei naţiuni se cer sacrificii şi mii de hecatombe umane, Românul este gata oricând pentru orice jertfă. La noi este consemn de vitejie naţională: să ştii să oferi pe altarul neamului totul, după concepţia lui *Schiller* în „Jungfrau von Orleans“:

Nichtwürdig ist die Nation, die nicht Ihr Alles freudig setzt an ihre Ehre.

Naţiunea şi armata Românilor neaoşi sunt unul şi acelaş lucru. Ţara Românească nu poate să trăiască, decât prin forţa da viaţă a elementului românesc, alcătuitor de stat. Incercările de a face lozincă din absurdul

Sai străine la hotare
Ca intrat duşmanu' ţară...

sunt criminale tentative de lez-naţiune, sunt trădări de patrie deghizate, oricât ai vrea să le botezi „democratice“, şi duc la dezastrul absolut sigur!

Şi nu vedeţi, voi cei cu suflet românesc, cum la rădăcina stejarului vânjos al neamului roade viermele neadormit? Falnicii fii ai Maramureşului, îndoliat sunt otrăviţi prin vitriol, spirt denaturat şi leşie, servite în forma de holircă. Hrana copiilor noştri este trecută prin specula neomenească în mâini hărăpeşte şi parazitare, pentru ca deodată cu bunăstarea să ni-se răpească şi vigoarea fizică, garanţia frontului întregit.

Dar ce e mai dureros, otrava sufletelor: Cinematograful este monopol în mâna internaţionalei amorale, cu vădită tendinţă de a distruge nervi şi organisme sănătoase, din tabăra fiilor naţiunei. Presa antiromânească propagă lozinci de distrugere şi anarhie, pentru a dezagrega un neam. Până şi arta poeziei a început pe mâini de măcelar grosolan şi infect. Sub numele de modernism, futurism, simbolism, impresionism, expresionism, sur-realism, dadaism şi primitivism se ascund toate fenomenele de psihopatie sexuală, dela homosexualism până la pederastie şi sadism. După vorba dlui *Torontţin*: „Bachanalele şi orgiile din imperiul roman în plină descompunere par numai nişte foarte palide copii faţă de prăbuşirea morală a degeneraţiei epocii noastre".

De curând am văzut cum pe stradă prin colportaj se distribue fascicola nr. 1. gratis din colecţia romanelor celebre „Amor şi nebunie", „Tron şi iubire" etc. cu scene de lascivitate semită, şi surescitante complicaţii de acţiune. Editura? Ig. *Hertz*, Bucureşti. — Precum la germani sunt editori speciali de literatură prostituată, ca S. *Fischer* Berlin, Kurt *Wolff* Leipzig, aşa sunt şi la noi tipuri similare.

Bălaurului cu chip de taur închis în labirint pe insula Creta i-se servia săptămânal 7 fete fecioare şi 7 băeţi, ca să-i mănânce. La noi zilnic se aruncă în prăpastia dezastrului moral şi în ghiarele nemiloasei „spirochetta pallida" 777 din odraslele cele mai viguroase ale neamului. Ca să nu mai zicem. că procesul de tuberculizare este azi şi un fenomen obicinuit al vieţii de cămin şi cazarmă.

Să nu uităm constatarea lui *Sahrianus*, că pe Romani nimeni şi nimic nu i-a putut răpune, decât păcatul.

La noi să ridici glas de protest împotriva companiei organizate de strivire naţională, înseamnează să fii privit agitator politic şi poţi să ai sfârşitul călugărului dominican Girţolama *Savonarola*, prefăcut în cenuşă prin pedeapsa arderei la 23 Mai 1498. Acest rigorist proroc al dreptăţii lui D-zeu, dupăce pe Cristos îl declar rege al Florenţei, iar pe popor, reprezentantul suveran a lui Cristos, într'un carneval aranjează o splendidă expoziţie din obiecte de modă străină, portretele florentinelor frumoase, obiecte de joc hazard, articole cosmetice şi operele poeţilor erotici Tibull, Catull, Propert, Petrarca, Boccaccio, aşezate pe etajere separate, iar mai deasupra aşează chipul Carnevalului. Pe urmă adună pe călugării de sub comanda sa, le ordonă să intoneze imnuri religioase, iar expoziţiei îi dă foc şi o lasă să ardă până la pământ.

Trimite-ne Doamne pumnul de oţel, care să pună stăvilor potopului infernal de cutropire a unui neam ospitalier şi nobil!

Dr. Titus Malai
Secretar general al L.A.N.C.

Soarta pădurilor României la o mare răspântie.

„Infrăţirea Românească" intră azi în al 4-lea an al existenţei sale.

Născută în nişte vremuri vitregi, când cauza românismului în Ardeal, era tot aşa de periclitată ca şi în vechiul Regat, un grup de buni Români cinstiţi, au pornit la luptă — cu sufletul numai — pentru deşteptarea sentimentului românesc, atât de adormit în conştiinţa ***politicianilor români***, ghiftuiţi de bani jidoveşti, de onoruri în consiliile de administraţie a tuturor societăţilor jidoveşti şi liberale, care ne-au acaparat pădurile, cea mai frumoasă bogăţie, cu care ne-a dăruit Natura şi Dzeu.

In timp de 3 ani, multe din durerile şi lacrimele de suferinţă a pădurilor, s'au scris în această revistă cu caracter naţionalist integral.

Şi, O! Doamne! cât sânge rău n'a făcut unor anumiţi oameni politici, care s'au văzut stigmatizaţi prin această revistă.

Imi aduc aminte şi acum, când în urma unui articol scris pe bărbăteşte în „Infrăţirea Românească" şi în care arătam fărădelegile comise în păduri, de către fostul Ministru de Domenii: *Al. Constantinescu*, am fost chemat personal de cel atins acasă, pentru a'mi cere socoteală.

M'a luat din scurt, şi mi-a spus:

„Iţi asumi tot ce ai scris în Acţiunea Românească"?

I-am răspuns neted:

Da! Imi asum complect. Şi vă invit şi pe Dv. să scrieţi în aceiaşi revistă şi sub semnătura Dv. că tot ceiace am scris eu acolo, nu's adevărate.

Bine, a zis Al. Constantinescu.

Dar de unde posezi datele aceste?

Le posed dela oameni cinstiţi şi buni Români, în orice caz nu dela Moritz Tischler care'l văd adesea venind în casa Dv. în loc să vină la Ministerul de Domenii.

Bine, *Dle Secretar, mi-a zis Al. Constantinescu, nu te ştiam că te-ai făcut ţărănist?*

Pardon, Domnule Ministru, nu sunt nici liberal, după cum nu sunt nici ţărănist, ci sunt şi voi fi bun român, acesta fu răspunsul meu categoric.

Iată, un mic clişeu de ceia ce întâmpină bunii Români, în faţa acelora care au ocolit legile ţării, protejind pe jidani şi năpăstuind pe Români.

Aşa că nerezolvirea problemei pădurilor Moţilor, e de fapt opera lui *Al. Constantinescu*, care pentru anumite interese familiare, financiare şi de partid, la care s'a asociat în parte şi interesele jidanilor, s'a tot amânat această chestie, până azi, când a ajuns culmea!

Chiar şi Regele Ferdinand I., a rămas afectat, de abuzurile şi nedreptăţile făcute cu reforma agrară, în special Moţilor, şi deşi Regele intervenise şi El în favoarea dreptăţii, totuşi....... dreptate nu s'a mai făcut: Dacă s'ar face o anchetă — *de oameni cinstiţi şi dezinteresaţi*, multe abuzuri s'ar mai constata cu aplicarea reformei agrare, în special cu exproprierea pădurilor şi pentru mulţi s'ar deschide larg porţile puşcăriilor, atât de multe sunt nedreptăţile comise contra pădurilor.

Peste tot dezastru şi fărădelegi!
E pagina cea mai tristă *a politi-*

cianismului român, contra pădurilor, în special dela război încoace.

Fapt pentru care chiar și Regele Ferdinand, care era pus în curent de tot ceiace se petrece în țară, a trebuit ca să-și verse focul.

Căci, iată care sunt cuvintele rostite de Regele Ferdinand, la 20 Iunie 1926 cu prilejul inaugurării palatului Societății „Progresul silvic" din Bucuresti :

„Cred că sunt unul din acei, cari „cunoaște mai bine întreagă țara. „M'am bucurat ori unde am văzut „o pădure bine îngrijită ; dar inima Mea a plâns, când am văzut „că prin neîngrijire, s'a adus nu „numai pierderea codrului, dar s'a „pricinuit și agriculturii o pagubă „imensă, pentrucă nu mai există „stăvilarul, care să oprească potopul care se revarsă asupra țarinei „lui".

Iar pe când tot El era Principe moștenitor de Coroană, la 5 Martie 1905, cu prilejul inaugurării unor conferinți silvice, față fiind pe atunci și I. Kálinderu, fostul administrator al Domeniilor Coroanei, a spus categoric :

„S'a păcătuit mult prin exploatarea puțin chibzuită a pădurilor".

„O îndrumare spre bine, prin măsuri judicioase este cu atât mai necesară, cu cât pădurile trebue considerate ca adevărații plămânî a agriculturei".

Câți oare din oamenii nostrii politici, în solda societăților forestiere jidovești : *Foresta, Union, Carpatina, Göetz, Elefant, Ofa, Bucovina, Tișița, Moldova* etc. cunosc aceste *cuvinte sacre,* spuse de cel mai blând și iubitor Rege al naturei ?

Azi când dela război încoace se constată după date statistice că ne-am distrus $^1/_6$ din teritorul pădurilor românești cred că cele spuse de Regele Ferdinand I, atât la 1905, cât și la 1926, *trebuesc scrise cu litere grase,* pe frontispiciul tuturor pădurilor noastre.

Azi când 95% (după statistică) din pădurile României sunt acaparate de Societăți jidovești, se impune „NUMERUS CLAUSUS" în exploatarea pădurilor și excluderea pe cale de lege a tuturor funcționarilor și oamenilor politici din consiliile de administrație a Societăților forestiere, întocmai cum s'a procedat în Ceho-Slovacia și în Turcia.

Ca sfârșit țin să afirm că nu atât Jidanii au fost acei care ne-au distrus pădurile, ci anumiți oameni politici care au figurat și figurează și azi în consiliile de adminstrație jidovești.

Aceștia sunt *cancerul adevărat, care storc seva pădurilor noastre !*

Deci și în contra lor, vom lupta, publicând numele tuturor consiliilor de administrație forestiere jidovești spre a vedea țara întreagă, cine sunt protectorii finanței jidovești și deci : *dușmanii neamului și ai pădurilor noastre.*

Vom lupta de aici încolo, pentru a aduce cât mai repede la îndeplinire testamentul ce ni l-a lăsat Regele Ferdinand cu privire la pădur

„Infrățirea Românească", are meritul că totdeauna, a atacat chestiile forestiere cu documente, ceeace-i face cinste.

Și îi doresc și de azi înainte să lupte cu aceeași perseverență, pentru a curăți pădurile României atât de Jidani cât și politiciani, care nemai având ce specula — azi în România, s'au nepustit cu furie asupra pădurilor.

Iată de ce am pus ca titlul al acestui articol : *Soarta pădurilor României, la o mare răspântie !*

Cu Dumnezeu, tot înainte !

Inginer inspector Silvic
M. P. Florescu
Fost deputat al L. A. N. C
de Fălticeni.

Cât este de mare România pe terenul economic și financiar?

Iată o întrebare, pe care nu și-a pus'o nici un guvern românesc — din câte s'au perândat la cârma țărei — timp de 9 ani, de când există România Mare.

Dacă nu și-au pus guvernele românești această întrebare, o facem noi acum în pragul anului al patrulea — cu hotărârea nestrămutată, *să nu o luăm dela ordinea zilei, până când elementul românesc nu va forma — pe terenul economic și financiar — atât majoritatea numerică, cât și majoritatea de capital !*

Să trecem la obiect. Ai umblat iubite cetitor, prin care-va oraș din România Mare în zilele de 27 și 28 Sept. și 6 Oct. a. c.? Și câte prăvălii ai găsit deschise ?

Eu am umblat Clujul și vă mărturisesc, că nu puteam cumpăra nici ghete, nici haine gata, nici lucruri de bazar pentru că toate prăvăliile de felul acesta erau închise. Cauza era următoarea : Jidanii având Sărbătorile de șatră, și-au închis prăvăliile. Și cum majoritatea prăvăliilor din Cluj sunt în mâni jidovești, era logic. ca în zilele de 27 și 28 Sept. și 6 Oct. toate aceste prăvălii să fie închise.

Dar această situație descrisă, nu este numai în Cluj. Să ne răspundă Românii veritabili (zic veritabili acelor Români, care după fapte — nu după vorbă sau port — sunt Români) din Dej, Arad, Oradea, Sătmar, Sighet... dar nu așa — să răspundă Românii veritabili din toate orașele Ardealului, Banatului și din părțile Ungurene, cei din Bucovina, Moldova și Basarabia ; cei de prin porturile dumărene și dela Mare, oare nu majoritatea absolută a prăvăliilor și atelierelor orașele respective erau cu obloanele lăsate, în zilele de 27 și 28 Sept. și 6 Oct. 1927 ? ?

Cu siguranță, că da !

Prin urmare vedem că comerțul și meseriile din România Mare sunt — în majoritate absolută — în mânile Jidanilor.

Dar să vedem cum stăm cu exploatarea de păduri și cu industria lemnului ? Cum stăm cu fabricația spirtului și cu morăritul? Cum stăm cu băncile și cu instituțiunile financiare? Cum stăm cu fabricele de zahăr, de piele — și de alte produse ? Cum stăm cu birourile de transport, de vămuire, și cu Bursa? Cum stăm cu agențiile de publicitate, cu birourile de informațiuni și cu presa ?

Răspunsul este scurt și categoric : *Absoluta majoritate* — în toate aceste ramuri economice și financiare — *o formează elementul jidovesc, iar noi Românii suntem o minoritate disparentă !*

Așa dară în viața economică și financiară a României, elementul românesc este o minoritate disparentă, față de majoritatea minoritarilor Jidani ; *iar România Mare este foarte mică pe terenul economic și financiar.*

Cine poartă vina acestei stări de fapt ? Vina este una singură : *Lipsa de conștiință națională* împărțită între doi factori sociali și anu-

me: între administrația și între Români ca cetățeni.

Administrația le-a înlesnit Jidanilor așezarea în România și le-a dat dreptul să exercite meserii; iar Români în calitate de cumpărători sau vânzători, îmbogățesc pe Jidani ducându-le tot produsul muncei lor. *Ce s'a făcut până acum pentru Românizarea Românilor, pe terenul economic și financiar?*

Afară de câte-va căminuri de ucenici și de școalele profesionale susținute de stat și de orașe; abia dacă găsim câte-va cazuri isolate, de sprijin categoric — din partea unor autorități conduse de Români veritabili. — Mai departe nu aflăm decât nizuința particulară a profesioniștilor români, care se luptă cu toate pedecile puse de către Jidani și Jidăniți (funcționari inconștienți) și cu nepăsarea Românilor: pentru ca să prindă rădăcini la orașe, și prin presenta lor acolo să imprime — cu o oară mai de vreme — caracterul românesc orașelor noastre.

Afară de strădania particulară, am văzut la muncă și Reuniunile de comercianți și de meseriași români, care începând cu congresul din Cluj, ținut la 15 Aug. 1925, și continuând cu sfințirea drapelului din Sibiiu 9 Mai 1926, cu Jubileul de 25 ani al Reuniunei din Lugoj, în Nov. 1926; Sfințirea Drapelului din Bistrița din 1926 și în fine Sfințirea Drapelului din Abrud în 11 Sept. și a celui din Petroșani din 25 Sept. 1927 — se străduesc să adune sub ocrotirea lor pe toți profesioniști Români din orașele respective, să le apere interesele, să se îngrijească de creșterea urmașilor și să înlocuiască cu Români puzderia nenumărată a Jidanilor, aduși de toate vânturile în scumpa noastră țară.

Tot aici amintesc Banca industriașilor Români din Arad și Secția „Ajută-te Române" din Cluj.

Ce este de făcut în viitor pentru ca să romanizăm România și pe terenul economic și financiar?

Pentru a ajunge acest scop se cere contribuția următorilor trei factori sociali:

In rândul prim Guvernul și Corpurile Legiuitoare trebue să reglementeze și să controleze executarea următoarelor postulate:

a) orice drept stins în mâna unui minoritar — cu deosebire Jidan — fie prin moarte, fie prin contravenție sau crimă, ve trece în mâna unui Român,

b) Minoritarilor nu li se vor da nici un drept de profesiune până când elementul românesc nu a ajuns la dreapta proporție numerică pe care trebue s'o aibă în raport cu populația românească.

c) Să li se dea credite eftine de 10—14% comercianților și meseriașilor Români, de către Banca Națională a României și de Creditul Industrial.

1. Toate autoritățile și Instituțiunile din România să'și procure și confecționeze cele necesare numai dela comercianții și dela meseriașii Români.

In rândul al doilea toți Românii — care se pretind de atare — au datoria să'și cumpere și să'și confecționeze cele necesare numai dela comercianții și dela meseriașii Români — și să îmbrățișeze cu toată dragostea carierele bănoase, ce se numesc Comerț și Industrie.

Iar în rândul al treilea, se cere ca profesionistul Român, fie comerciant sau meseriaș, să țină sau să confecționeze marfă bună, cu preț moderat, să dea măsura dreaptă și să se poarte cuviincios punctual și corect cu clienții.

Dacă toți acești trei factori Sociali — numiți mai sus: — Guvernul și Corpurile Legiuitoare, cetățenii și profesioniștii români — își îndeplinesc cu sfințenie postulatele arătate, atunci vom ajunge, ca în maximum cinci ani elementul românesc să faureze — în scumpa noastră țară — atât majoritatea numerică, cât și majoritatea de capital — pe terenul economic și financiar!

Și până când nu vom ajunge această majoritate numerică și de capital, a elementului Românesc pe terenul economic și financiar, — până atunci, suntem și vom rămâne noi Românii din România Mare — sclavii comerțului, industriei și finanței jidovești în timp de pace; iar în caz de războI vom fi subminați, spionați și vânduți de acelaș element jidănesc!

Români! să facem ca România să fie a Românilor și pe terenul economic și financiar, așa precum, a Românilor este pe terenul politic și militar!

Inchei cu sublimele cuvinte ale lui Andrei Mureșanu:

Murim mai bine'n luptă cu
glorie deplină
Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost pământ.

Ștefan Peneș
casier al „L. A. N. R."

Vom lovi deopotrivă în străinul parasitar și în românul necinstit și înstrăinat.

Cu ocazia primului număr din anul acesta, să ne reculegem și să ne gândim mai serios, punându-ne ntrebarea: oare care este cauza, că România este copleșită de Jidanii? Și că străinii și Jidanii o duc mult mai bine, în aceasta țară decât însași majoritatea poporului român?

Cercetând cauza mai deaproape va trebui să putem suporta adevărul și deci să-l spunem fără încunjur. Cauza a tot răul ce se petrece în aceasta țară suntem tot *noi*. Un proverb zice: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi".

Avem legi foarte labile, dar n'avem oameni cu caracter patriotic și național, cari să le traducă în fapte executându-le. Fiecare le interpretează după cum îi vine lui, sau partidului mai bine la socoteală cei mai mulți indivizi, cari exercită o mică sau mai mare parte din putere, pune interesele sale personale mai presus de partid ori interesele partidului mai presus ca interesele neamului și a patriei.

Atâta timp cât nu vom avea bărbați la cârma statului, cari să pună înainte de toate interesele neamului și cele patriotice mai presus de cele de partid sau cele personale; înzădar vom striga, că Jidanul ne omoară chiar copilul în pântecele mamei sale. Inzădar strigă unii ziariști prin ziarele românești, — se înțelege când sunt în opoziție — sub titluri atrăgătoare ca: „Ne mor copii", „Regimente pierdute", Se golesc munții" (vezi Universul).

Capii bisericelor noastre naționale din culmea măriei lor au uitat că imoralitatea, degenerarea, destrăbălarea și îndobitocirea poporului român se propagă tocmai în zilele de sărbătoare lângă biserici și școale, s. numai peste drum diagonal în dreapta și în stânga prin cârșme iar bisericele 's goale? A uitat de eroii Moți și de nobilii Maramureșeni, cari degenerează și că peste un veac sau două se va povesti că au fost Românii prin părțile acestea Ministrul comunicației a uitat de ciocnirile de tren, cel de justiție de furturi, comploturi și omoruri, iar cel de instrucție nu știe de majoritatea, copiilor idoiți,

schiloți, îndobotociți și înfometați de neagra mizerie din școalele noastre provenite toate din cauza beției ? ! D-l Argetoianu nu s'a întrebat de ce are atâtea necazuri, neajunsuri și atâtea jale printre țărani la agricultură ? !

Dar oare d-l Vintilă Brătianu nu ar strânge mai *mulți* bani dela țăranul *bogat, bine hrănit, îmbrăcat* și *conștiu de a fi* cetățean român, decât *vânzându-l* pentru bani la cea mai spurcată lighioie de pe pământ în piele de om, spre a fi otrăvit și îndobitocit ? ! Bun câștig se face, bună împărțeală a averei țăranului, bună economie a forțelor și apărarea patriei și neamului ? !

Iacă patrioții vorbesc foarte mult, scriu mult ; dar fapte puține. Cu reforma agrară au făcut și fac politică. De ori ce ramură apuci o vezi putredă și se rupe.

Dacă merg astfeli treburile și nu se vor îndrepta peste un secol sau două îl vor vedea urmașii acestei țări pe ministrul de război cu perciuni. La toate aceste cine poartă vina, străinii și Jidanii? Nu! Ci tu, Românule inconștient, necinstit înstrăinat, care faci politică de partid, punând interesele sau ambițiile personale și de partid mai pre sus celor ale neamului și patriei ; — *tu porți vina ! !*

Partidele politice au pătruns până în satele cele mai mici și la oamenii cei mai inconștienți de însamnătatea lor. Sunt unele partide politice, cari au un program pe hârtie bun și patriotic, iar pe conducători îi auzi *„horibile dictu"* că mai bine e să aibi un popor, îndobitocit, analfabet, divizat în partide și adus la sapă de lemn (în mizerie) și flămând, că atunci îl stăpânești fără multă bătaie de cap. Afară cu politicianizmul demagogia și crâșmele din satele și orașele noastre.

Ne trebuie reforme amăsurate timpului și acomodate existenței neamului, pentru o altă creștere și educație. Ne trebuie adevărați bărbați de stat și caractere, care să pună interesele neamului și patriei mai presus, ca cele personale sau de partid. Cei răi fac legile pentru a cârmui pe cei buni, pe cari le execută tot cei răi în mod samovolnic. — Se va naște oare un partid al salvărei patriei ; sau un *partid al socotelei* din cei mai buni patrioți și naționaliști pentru a salva patria din starea în care se află ?

Prof. Dr. S. Fâșcu

Pentru d. A. C. Cuza.

La începutul lunei Octombre a. c. a reapărut — de astădată la Iași — gazeta periodică a dlui A. C. Cuza cu numele, ce suna frumos odată : „Apărarea Națională". *Odată*, pe când titlul corespundea fondului. Acuma : Un imens articol al dlui Cuza, cuprinzând aproape în întregime una din cele două pagini. Cităm din el : „trădare dovedită" . . . „trădătorul falșificator".... „criminali" . . . „a intrigilor și uneltirilor" . . . „ariviștii intriganți" . . . . „intrigile acestor ariviști" . . . . „i-a făcut să-și piarză mințile" . . . „tendințele ariviștilor". . . „unul din intriganții principali" . . . . „altul la Iași țesea toate intrigile" . . . . „un proxenet, negustor de carne vie" . . . „uneltitor al tuturor intrigilor" . . . . „unind asefel odiosul intrigei, cu ridoculul nulității sale politice" . . . . „pe unde nu puteau să mă fure" . . . . „intrigantul, acum cu totul suspect" . . . . . „excluderea intriganților" . . . . „jidanii pot dar să-și numere banii, pe cari îi vor fi cheltuit", apoi pe a doua și ultima pagină : . . . „Si țara a fost înșelată. A fost înșelată de opt din cei zece". (E vorba de cei 10 foștii deputați ai L. A. N. C. Nota red.) . . . *Intregul articol alcătuit din neadevăr și insulte !*

Ar crede cineva că toate aceste isbucniri violente, furibunde, sunt adresate dușmanului, adică jidovimii, francmasoneriei ! Nu. Ele se adresează profesorilor universitari și secundari, medicilor, advocaților, preoților, învățătorilor, într'un cuvânt tuturor membrilor L. A. N. C., cari nu-l urmează pe dl Cuza în opera sa nenorocită de distrugere a organizației L. A. N. C. și a mișcării naționale în genere. Insulte, pe cari le adresează celor mai buni și credincioși prieteni, cari l-au urmat zeci de ani cu credință înduioșetoare. Improașcă în luptătorii, cunoscuți de toată țara, ca oameni de muncă și de jertfă necurmată pentru idea sfântă a salvării neamului nostru, dintre cari unii n'au ezitat să-și puie și viața în pericol !

Dl A. C. Cuza ar dori să ne atragă într'o polemică cu Domnia sa. Răspundem scurt : *N'avem timp, nu ne lasă dușmanul !*

Căci dacă, în loc să ne răsboim cu dușmanul care ne-a cotropit țara, ne vom certa în polemici cu frații luptători, atunci am fi în pericol să ajungem la rezultatul dlui Cuza: *Acum jumătatea de veac — când d-sa a început lupta — jidanii n'aveau nici drepturi, nici numărul spaimântător de astăzi, nici nu erau stăpâni pe toată averea și munca poporului român ca acum. Și dl Cuza n'a putut opri această catastrofă prin lupta sa de jumătate de veac. Noi, reorganizând L. A. N. C., sperăm să ajungem la alte rezultate, intr'un interval de timp ceva mai scurt !*

Iar pentru lupta cu condeiul, pe care a dus-o dl A. C. Cuza multe zeci de ani, și care luptă desigur își mai are folosul ei și astăzi, noi i-am fi dorit din toată inima un apus mai senin, mai luminos, decât acesta, pe care și-l pregătește singur, sguduit de spiritul neadevărului și al eternei tăgade.

Regretăm în mod sincer, dar grăbiți mergem cu hotărâre înainte, în contra inamicului !

Infrățirea Românească
Organul Central al L. A. N. C
Cluj.

Bucurie și nădejde.

Am primit la redacție primul număr al revistei *Tribuna Românilor Transistrieni* scrisă bine, serios și intemeiat, având ca prim articol o expunere luminoasă și caldă a programului activitate, semnată de cunoscutul scriitor și marele luptător basarabean *Pan Halipa.*

Intemeietorii revistei se îndreptă cu înțeleptul lor cuvânt iubitor de neam către Românii de peste Nistru, chemându-i la școlile din România întregită, pentru ca după-ce își vor fi făcut instrucția dincoace de Nistru să poată păși printre frații lor Moldoveni de dincolo de Nistru, ca luminători și propagandiști ai conștiinței de neam și ai spritului latin.

Atragem atenția asupra articolului subscris de *Dr. St. Bulat,* intitulat „Naționalizarea în republica Moldovenească" unde desvălue cu multă pătrundere toată fățărnicia politicii sovietice, când se laudă că a întrodus aplicarea naționalismului în republica dintre Nistru și Bug. In realitate conducătorii de la Moscova au voit să creeze în coasta României un focar de comunism de unde să pornească propagandiști în limba moldovenească, spre a bolșeviza patria noastră. Un singur lucru regretăm și anume : că Dl. Șt. Bulat nu a voit să denunțe pe autorii acestei hipocrizii politice, spunându-le adevăratul lor nume : *Jidanii.*

Salutăm apariția noui reviste cu bucurie și multă nădejde. **Redacția.**

INFORMAŢIUNI

Dl. căpitan invalid Beleuţă lucrand în partidul liberal nu mai face parte din L. A. N. C.

*

In judeţele unde din cauza muncilor agricole nu se pot ţine întrunirile L. A. N. C. şi deci nu se pot înainta rapoartele către Centru până la 15 Noembre, se prelungeşte termenul până la 15 Decembre.

*

Ne bucurăm că preţuita revista „Solidaritatea creştină" de la Brăilă şi-a reluat apariţia în mod regulat şi felicităm pe Dl. Director pentru faptul. că în ultimul număr a ştiut să dea un puternic impuls de propagandă şi organizare în judeţul Brăila.

*

In unele judeţe nefiind situaţia lămurită asupra conducerii locale, aducem la cunoştinţă pentru clarificare următoarele norme:

Preşedintele L. A. N. C. nu impune de la Centru pe Preşedintele organizaţiei judeţene.

Preşedintele organizaţiei judeţene se impune singur prin activitatea ce desvoltă, recunoscută de localnici, de acăror stimă, ca bun Român şi om corect, trebue să se bucure.

Activitatea lui se manifesta făcând propaganda pentru ideile noastre prin *scris* dacă are ziare local; **şi prin viu graiu ţinând întruniri, conferinţe şi intemeiând neîncetat organizaţii ale L. A. N C. în fie-care sat din judeţul respectiv.**

Activitatea lui se mai dovedeşte şi prin numărul de abonamente ce va fi făcut la revista „Infrăţirea Românească" din Cluj, organ central al mişcării naţionaliste şi creştine.

I. C. Cătuneanu
Preşedinte L. A. N. C.

*

Jidanii Iosif Felman şi Şloim Tinţenrenschi din oraşul Chişinău, simţinduse atotputernici în acest oraş şi crezând că nu li este frică de nimeni, căci ei sunt mari şi tari, întru una din zile, au început să atace pe ţăranii cari veniseră la târg, insultându-i şi bătându-şi joc de ei. Bieţii ţărani îndulgenţi cum sunt şi ştiind că mare dreptate nu vor primi în oraşul jidovit au suferit în tăcere, iar un sergent de oraş, Iacob Harbuz s'a dus si a voit să liniştească pe aceşti şerpi. Aceştia însă au luat sergentul la bătae în care timp s'a dat alarma şi a venit mai mulţi sergenţi (dar şi jidani). Jidani au făcut un mare şcandal, şi abia după un timp, au putut fi aduşi la Comisariatul II de Poliţie. unde D-nul Comisar Serghie Florescu a făcut cercetările şi cu actele dresate a trimis la Consiliul de războí pe numiţii jidani, unde vor sta în arest până în Februarie 1928, când vor fi judecaţi şi-şi vor lua pedeapsa cuvenită.

O mare vâlvă a stârnit printre jidanii din oraş acest procedeu al numitului Comisar, fiind că jidanii erau învăţaţi să-şi bată joc de creştini şi de autorităţi, fără a fi traşi la răspundere.

Aducem laudele noastre Dlui Comisar Florescu, care ne lăsându-se cumpărat de jidovii Chişinăului îşi face cinstit şi conştiincios datoria de slujitor al statului şi de bun român.

*

De la Regionala Bucovinei.

Reproducem mai jos scrisoare D-lui Preşedinte al Regionalei, Prof. Brăileanu de la Universitatea din Cernăuţi către Dl. Preşedinte al L. A. N. C., Dl. I. C. Cătuneanu.

Cernăuţi, în 18 Oct 1927.

DOMNULE PREŞEDINTE,

Mult Stimate Domnule Coleg,

Eram dator de mult să Vă scriu mai întâi pentru a Vă exprima bucuria şi simpatia dobândindu-Vă pentru conducerea Ligii, mai apoi pentru a Vă orienta asupra situaţiei de aci. Dar mă grăbesc să termin o lucrare şi vreau să utilizez încă ultimele zile de vacanţă. N'am neglijat însă contactul cu prietenii din Cernăuţi şi provincie şi în Noemvrie vom avea un consiliu regional. Problema principală e reeditarea gazetei Ligii la Cernăuţi şi sprijinirea „Infrăţirii".

Am primit chitanţierul şi voi năzui să adun abonamente. Tot aşa voi căuta un ceas liber să scriu ceva pentru revistă.

Să'mi iertaţi Vă rog, întârzierea. şi mă credeţi al D-Voastră

sincer şi devotat
ss. *T. Brăileanu*

*

Cât de jidovită este presa scrisă ungureşte din Cluj, rezultă din faptul caracteristic, că nici un ziar de acest fel nu a suflat un cuvânt asupra odiosului viol săvârşit de Jidanul dr. *Knöpfler* din strada Regele Ferdinand, a cărui victimă a fost o domnişoară creştină ce venise la el în calitate de clientă.

Ceia ce să întâmplă în mic la Cluj, cu organizaţia tăcerii, asupra mârşăviilor iudaice; se practică în proporţii uriaşe în lumea largă, toată stăpânită şi terorizată de presa jidovită. Aşa se explică faptul, că sântem atât de puţin informaţi asupra modului cum Jidanii, atotputernici în Rusia, tratează populaţia creştină din fostul imperiu ţărist. şi cum au înăbuşit revolta din Georgia, care voia să scape de urgia bolşevismului iudaic. S'ar cutremura lumea, şi-ar încleşta **pumnii de mânie, aflând cruzimea rafinată prin care Jidanii, conform învăţămintelor Talmudului, extermină pe Ne-Jidani. De alt fel amintim că cenzura în Rusia sovietică** este condusă de Jidanul Rothştein.

Cazul mărunt dar eloquent al tăcerii din Cluj vă deschide ochii, domnilor umanitarişti filosemiţi, asupra consecinţelor faptului de a tolera ca presa unei ţări să cadă în mâinele Jidanilor.

In cazul mai sus amintit, ne facem o plăcută datorie să aducem mulţumirile noastre ziarului românesc *Naţiunea*, care în No de 1 Octombre, a denunţat publicului clujian mişelia criminala a Jidanului Dr. Knöpfler; şi în acelaşi timp îi amintim datoria românească de a nu lăsa să se muşamalizeze afacerea, prin intervenţia aurului jidovese, cum se svoneşte că totul a întrat în tăcere şi uitare.

Externe.

După *„Jüdische Presszentrale Zürich"* No 433 din 11 Febr. 1927 au studiat *2637* studenţi Jidani la Universitatea din Bucureşti, *1161* studenţi Jidani la Universitatea din Cernăuţi, *180* studenţi Jidani la Universtatea din Cluj. Total: *3978* studenţi Jidani, în anul şcolar 1926—1927. Lipseşte contingentul universităţii din Iaşi şi de la diferitele şcoli superioare asimilate Universităţii!

Ce ziceţi tineri, români de baştină, despre viitorul ce vă aşteaptă dacă nu se aplică *numerus clausus?*

Nu întreb nici pe ministrul Instrucţiunii publice, nici pe profesorii universitari, romani de baştină, pentru-că simţul prevederii şi al iubirii de neam li s'a tocit completamente în oficina politicei stăpânită din umbră de Jidani.